

K 7/M 45

120000868627

ФЕСТИВАЛ
НА АЛНИ ДНИ
В БЪЛГАРИЯ

K 7/21 45

XXIII МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ—1983

Посветен на 60-годишнината от
Септемврийското народно антифашистко
въстание в България

СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР
НА
РУМЪНСКОТО РАДИО
И
ТЕЛЕВИЗИЯ

Диригент — з. а. ЙОСИФ КОНТА

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868627

2 април — събота Начало — 19,30 ч.

Зала — Дом на културата

447976

ЛУДВИГ ВАН БЕТХОВЕН

СИМФОНИЯ № 9

Allegro ma non troppo un poco maestoso

Molto vivace

Adagio molto e cantabile

Presto

С участието на Представителен смесен хор „ДУНАВСКИ ЗВУЦИ“ — Русе

Гл. худ. р-л на хора — з. а. Михаил Милков

Диригент на хора — Симеон Стателов

Солисти

ЕМИЛИЯ ПЕТРЕСКУ

— сопран

АДИНА ЮРАШКУ

— алт

ФЛОРИН

ДИАКОНЕСКУ — тенор

ПОМПЕЙ ХЪРЪЩЯНУ

— бас

СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР НА РУМЪНСКОТО РАДИО И ТЕЛЕВИЗИЯ

През 1928 година няколко изтъкнати инструменталисти образуват малка оркестрова формация, която по-късно прераства в камерен оркестър. През 1932 година Оркестърът на Радиодружеството изнася своя първи концерт.

С този оркестър работят изтъкнати композитори-диригенти, като: Джордже Енеску, Михаил Жора, Константин Нотарра, Теодор Рогалски, Йонел Перлеа, Алфред Алесандреску, Джордже Джорджеску, Антонин Чолан, Константин Силвестри, Константин Бобеску и др. Това са пионерите, благодарение на които оркестърът се формира, утвърждава, натрупва репертоар и осъществява успешни изяви. Всичко това вече е история.

Сега Симфоничният оркестър на Румънското радио и телевизия е световно известен състав, притежаващ блестяща техника, забележителна гъвкавост, високо професионално майсторство и артистичност, умение да интерпретира творби от най-различни стилове.

Концертната дейност на колектива е широка и разнообразна. Извън редовния концертен сезон, оркестърът поддържа цикли от концерти, като: „Млади композитори“, „Млади солисти“, „Концерти-дебати“ и др. Наред с многобройните записи за радиото и телевизията, оркестърът развива богата концертна дейност. Не е случаен фактът, че между гостуващите диригенти и солисти личат имената на Л. Стоковски, И. Маркевич, Курт Мазур, А. Клуитанс, Маазел, Ал. Гаук, К. Кондрашин, Г. Ро-

ждественски, И. Щерн, Х. Шеринг, Д. Ойстрах, Л. Коган, А. Навара, А. Чиколлини, Д. Шафран, Е. Гилелс, Св. Рихтер и много други.

Оркестърът е утвърден и на международния концертен подиум — той получава две награди в Париж, наградата „Слънчевата врата“ в Уругвай, наградата „Кусевицки“.

С голям успех преминават гастролите на състава в СССР, ГДР, ФРГ, ЧССР, Унгария, Италия, България и др.

„Един от най-забележителните диригенти на нашето време“ — това са думите, казани за з. а. **ЙОСИФ КОНТА** при връчване на наградата „Слънчевата врата“ в Уругвай. Скоро след това той получава и наградата „Кусевицки“ в САЩ за записаната плоча със съвременна музика.

Йосиф Конта завършва Букурещката консерватория като диригент, отличен цигулар и пианист. Той учи дирижиране при Константин Силвестри и Джордже Джорджеску. Специализира в Англия, Франция и ГДР.

След период на успешна дейност като оперен диригент, Йосиф Конта е назначен за художествен ръководител и главен диригент на Симфоничния оркестър на Румънското радио и телевизия.

Той постига изключителни успехи както в СР Румъния, така и в чужбина — Париж, Москва, Ленинград, Рига, Киев, Бон, Франкфурт, Щутгарт, Мюнхен, Хамбург, Бамберг, Дрезден, Берлин, Лайпциг, Хале, Потсдам, Мадрид, Барселона, Будапеща, Мишколц, Рим, Не-

апол, Бари, Сан-Ремо, Таормина, Соренто, Мексико, Лима.

В репертоара на Конта са включени творби от предкласиката, класиката, романтизма до съвременната музикална литература.

Той прави записи в Румъния, сътрудничи на известни фирми за грамофонни плочи в Европа, САЩ, Канада, Япония и други.

Богатата и широко известна дейност на Йосиф Конта, който е и професор в Букурещката консерватория, често е награждавана със звания и медали: заслужил артист на СР Румъния, награда „Легион д'ор“ — Италия, член на Тиберийската академия в Рим, „Бенемеренца пер л'арте“ (награда за заслуги към изкуството) от Италия, орден за заслуги към изкуството на СР Румъния.

Йосиф Конта има записи за радиото в Мюнхен, Берлин, Копенхаген, Москва, Прага, Рим, Варшава, София и др.

ОТЗИВИ:

„... Една отлично обучена, завършена и динамична личност... едно изключително ярко явление на Фестивала.“

Будапеща

„Маестро Йосиф Конта е един истински артист и един от най-големите диригенти на нашето време...“

Мексико

„Симфоничният оркестър на Румънското радио и телевизия бе майсторски дирижиран от Йосиф Конта, който достигна границата на съвършенството с грандиозността и плътността на звука, както и с финеса на изпълнението...“

Белград

Симфонизмът на **БЕТХОВЕН** е най-висшата форма на виенския класицизъм. В него композиторът обобщава и гениално доразвива най-високите достижения на своите предшественици — Хайдн и Моцарт. Неповторимият Бетховенов стил се оформя в резултат на упорито търсене на жизнената правда. Подобно на Лесинг, който се борил за точна и чиста реч, против украсителския стил на салонната поезия, Бетховен изхвърля от творчеството си всичко декоративно и условно-идилично. Завършвайки епохата на музикалния класицизъм от XVIII век, Бетховен едновременно с това открива пътя на бъдещото столетие в развитието на музиката. Множество от новаторските течения в европейската музика след него произлизат от неговото многостранно творчество.

Всяко крупно явление в последвалата епоха е в различна степен свързано с отделни страни на художествения стил на Бетховен. Но неговата героична, проникната от оптимистично прозрение музика, не се побира в рамките на романтичната естетика. Революционното дело на Бетховен би било немислимо без новаторския му принос в областта на използването на изразните средства в музикалната драматургия, без новото отношение към традиционните жанрове.

Неговата симфония става философия, арена на борба и победа, отчаяние и утешение. За първи път в музикалната история той употребява хор във финала на Девета симфония, заменя традиционния менует в сонатно-симфоничния цикъл със скерцо.

ДЕВЕТА СИМФОНИЯ е безсмъртно обобщение на цялото Бетховеново творчество, на неговия гениален симфонизъм.

Десет години отделят Деветата от предшестващите симфонии. В нея композиторът за последен път се връща към темата за героичната борба. Хоровият финал на симфонията по текст на Шилеровата „Ода на радостта“ изчерпателно разкрива идеята на произведението.

Драматургията на Девета симфония въплъщава типичната Бетховенова вяра в тържеството на победата, на светлината, изразена в такава последователност, че хоровият финал се явява не само кулминация на симфоничния цикъл, но и образно-смыслов център на цялата творба. Като се стреми максимално да подчертае слънчевия колорит на Финала, композиторът нарушава установената структура на симфоничния цикъл, помествайки бавната част между скерцото и финала.

Драматизмът, определящ съдържанието на симфонията, е изразен в главната тема на първата част, чиято разработка стига до най-сложно мотивно и полифонично развитие. В процеса на развитието напрежението нараства; суровият ритъм, който преминава през цялата първа част, достига кулминация в нейния край, преминавайки в траурен марш.

Острата ритмична пулсация на втората част — Скерцо, приемът фугато в мелодичното развитие създават тревожна, напрегната атмосфера. Средният епизод на скерцото е идиличен, мечтателен и е в пълен контраст с двата крайни дяла на тази част.

Третата част принадлежи към върховете на лиричното вдъхновение на Бетховен. Тук непосредствено се явява връзката на Девета симфония с късния Бетховенов стил. Дълбочината и възвишеността, полимелодичната фактура и вариационното развитие подготвят появата на късните квартети на Бетховен. В тази част са противопоставени две теми — съсредоточено-възвишена и песенна.

Финалът на симфонията започва със суров, мрачен речитатив, който предшества „темата на радостта“. Тази тема със своята лаконичност и простота по гениален начин обобщава образите и интонациите в предшестващите части. Темата се развива, като придобива необикновена мащабност и мощ.

Хоровият финал се отличава с изключителна сложност, обединявайки в себе си чертите на вариация, рондо, фуга и соната. Съчетанието на певчески гласове, хор и оркестрово звучене разширява до краен предел границите на художествената изразителност. Тук главната тема претърпява неколкократно промени, превръщайки се последователно в марш, песен, хоров химн, танц. Втората тема рязко контрастира по отношение на „темата на радостта“ със своя тревожен характер. В края двете теми образуват двойна фуга, акцентирайки кульминацията на Одата.

В световната история на културата Деветата симфония на Бетховен има мястото на гениално творение, изразяващо хуманистичните, свободолюбиви идеали на човечеството.

